

Electric BANANA RAND

*Can we play together?
Please?*

Lars Rosenblad
transmutation.se

Jag jag jag. Egot's sång.

Allting handlar alltid om mig. Hur jag ser ut. Hur jag är. Hur jag uppfattas. Hur jag bedöms. Är jag ok? Som jag är? Behöver jag göra något mer? Finns det en gräns när jag slutar behöva göra något? Kanske när jag gått i pension? Är jag OK då? Har jag gjort rätt för mig då?

Kan jag slappna av och njuta då?

Efter allt jobb jag har gjort?

Allt jobb som bevisar att jag gjort rätt för mig här på jorden?

Är jag godkänd då? Blir jag hyllad då? Är min instans nog då?

Har jag bidragit till mänskligheten tillräckligt då för att vara Godkänd och OK som människa?

Jag tror verkligen inte det?

Eftersom känslan saknas idag, då spelar det ingen roll vad jag har gjort idag heller?

Att gå i pension är som att gå och lägga sig för denna dagen.

Som en sten är ett litet berg så är din inre konflikt ett yttre krig.

Allting handlar om perspektiv.

Jag kommer aldrig att vara bra nog och godkänd som människa i relation till mina prestationer. Mina prestationer är vad jag gör. Det kan aldrig vara den jag är.

Ändå bedöms jag för mina prestationer. Inte för den jag är.

Av världen. Av andra. Men spelar det någon roll egentligen?

Det viktigaste är väl relationen jag har till mig själv?

Jag gör väldigt konstiga saker ibland. Ibland äter jag och dricker raffinerat socker med färgämnen. Jag fick lära mig det när jag var liten att det är det bästa att ge sig när man firar sig själv. Inte för att man åstadkommit något utan bara för att man finns.

Så det kanske blir naturligt för mig att göra det när jag känner mig värdelös. När jag känner att jag inte räcker till med mina prestationer utan bara vill tala om för mig själv att jag är värd att finnas.

Allting handlar om mig. Jag.

Fina jag.

Men som inte får vara ifred. Jag får inte vara i fred.

Jag bedöms hela tiden efter vad jag gör eller gjort.

Allting handlar om mig så, av mig.

Jag låter inte mig själv, den jag är, vara i fred.

Jag mobbar mig själv hela tiden. Jag låter mig mobbas hela tiden.

Vad jag tillåter inom mig är vad jag tillåter utanför mig.

Det här har pågått hela mitt liv.

Jag känner mig aldrig nöjd. Det spelar ingen roll vad jag får. Vad jag gör.
Jag är aldrig nöjd med mig själv. Jag är inte värdig.

Jag vill känna mig fri! Som jag vet att jag är!

Då måste jag dö. Det finns ingen annan väg.

Dömandet gällande det jag har gjort och bedömandet gällande det jag har
åstadkommit måste upphöra.

Jag är inte en stor och stark man.

Jag är en rädd liten kille som låtsas vara stark för att kunna fungera i ett samhälle
som inte har tid med det viktigaste som finns. Att må bra.

Jag måste gå i skolan och jobba. Jag måste bidra till samhället. Göra ett bra jobb!

Jag håller med.

Men inte om man saknar egenvärde. Inte om man inte duger som man är.
Inte om man konstant känner att man inte är OK.

Inte om man inte vet vem man är. Då blir allting ett måste!

Då blir allt tvärt om. Då blir allting ett straff. Då blir man slav till systemet.
Insidan ut!

Men man kan också vara en del av systemet. Då måste man må bra först.
Då finns en vilja att faktiskt vilja vara med. Inte ett måste mot ens vilja.

Jag har fått uppfattningen att jag inte är värd samt att jag inte duger från mina första tidiga år.

-Buhu väx upp säger samhället! Dags att bli vuxen nu.

Vad är vuxen? Att sluta sig där känslor nästan inte är en del i ens liv där man bedövar sig med alkohol och konsumtion. Med prestationer och status?

Att inte lyfta på locket gällande något själsligt då explosionsrisken är för hög?

Att konsumera stora andelar allvar och internationell problematik där korrupt politik skapar alltsammans?

Att avnjuta övergrepp och nedvärderande gärningar människor emellan via fiktiva serier med otroligt verklighets ingivande framställningar.

Att lyssna på musik som har melankolisk melodi samt texter om avsaknad och misär?

Jag vill inte bli vuxen då. Jag vill inte vara en del i ett "vuxet samhälle" i sådant fall?

Jag vill vara en del i ett samhälle som bygger från grunden och inte på all skit som har hänt?

Ett avslappnat samhälle där vi faktiskt lär oss om vårt system. Vår kropp, vår hjärna och vår själ. Hur fungerar projektion? Vad är det?

Hur skapar vi vår verklighet genom tankar och känslor?

Vad är det kollektiva i allt detta? Det medvetna och det undermedvetna?

Vad innebär ansvar? Att det faktiskt handlar om insidan ut! Något som barn kan direkt men som får förstört av vuxna som projicerar och kontrollerar?

Vad är energi? Vår utgångspunkt i hela universum!

Hur uttrycker sig energi, jo i färg, form, ton, doft, allt!

Allting är en specific frekvens och oscillation. Helt unik för varje uttryck. Precis som varje människa.

Livet är i:

FULL FÄRG! INTE SVARTVITT. INTE AV ELLER PÅ. INTE BRA ELLER DÅLIGT.

Vi stödjer och underhåller EGO-samhället genom prestationer och åstadkommanden.

Vi gör människor till tillfälliga falska gudar när vi ger näring till deras Ego.

En person som har som avsikt att få mänskligheten att inse att kärlek är det viktigaste att lära känna inifrån och ut har inget samröre med egot. Det finns inget avtal där egot kommer tilldelas någon utmärkelse. Vad som har skett här är en omvänd effekt. Lyssna och reflektera noga på detta:

Man har använd Egot. Istället för att Egot använde dig.

När man jobbar för kärlek och större förståelse kring den mänskliga upplevelsen så använder man sitt intellekt istället för tvärt om.

Det är SKIT JOBBIGT! SOM FAN!!!

Eftersom man går emot majoriteten människor på hela planeten och gör jobbet som alla innerst inne vill men vågar inte. För dom vill inte bli dömda eller bedömda annat än som duktiga och väl presterande individer.

Det är just det en individ är. En fucking statist. En bricka i spelet. Runt kastad och spelad av systemet. Eftersom den i sin inre miljö ÄR systemet. I avsaknad av känslomässig kontakt. Det som utgör oss till 95%.

Så herregud i himlen vad självupptagen man kan vara! Det är faktiskt helt inkorrekt sätt att vara människa.

Det vi ska vara är faktiskt (och detta kräver en större förståelse utanför egots ramar) SJÄLVCENTRERAD.

Vi SKA vara i harmoni med den vi är själsligen. Alltså vår själ. Alltså den vi är.

Känslomässigt inkännande och intuitiva.

Inte hårda, kalla och kalkylerande.

Är det något som kan höra och se samt känna detta?

Kan vi vara OK då? Kan vi duga som vi är då? Kan vi acceptera oss själva då utan att konstant jagas av en föreskriven modell om hur vi måste vara för att vara rätt?

Det finns inget rätt! Det finns inget fel! Med någon människa. Den finns rätt eller fel tillvägagångssätt som ALLTID gäller en prestation. Inte person.

”Ja! Det förstår man ju när man är vuxen” -Säger många då. ”Man skiljer på dessa”
Jaså.

Så varför tar du illa upp när någon beskriver din prestation som underkänd?

Varför tar du det personligt?

Vid upprepade tillfällen så kanske du tom ger upp din tro på din egen förmåga?

ÄVEN OM DU ÄR VUXEN???

-JO! Men det skulle ju jag klassa som mobbning isf!

EXAKT FÖR FAN I HELVETE!!!!!! Så varför lever vi ett samhälle som utgår ifrån
dömande och bedömande gällande precis fucking allt då!?

Vi sätter ju den grunden tillsammans! Från scratch! Från början!

Varför??? Därför vi utgår ifrån ett inkorrekt och felaktigt system.

Vi behöver förstå energi.

Och framförallt förstå att detta är utgångsläget gällande allt. Precis hela tiden. Dygnet runt. Året om. I all tid som funnits och all tid som kommer att finnas.

Varför då?

**Därför att detta är allt som finns.
Allting manifesteras utifrån detta.**

Ingenting kommer från något annat.

Detta är vår enda källa till allt.

Kalla det precis vad fan du vill.

MUSIK QUIZ!

Jag är inte logisk. Jag är bokstavlig.

Alltså jag är mer känslsam än robotaktig.

Jag är mera känsla än kalkyl.

Jag drömmer och fantiserar mer än accepterar den materiella verkligheten.

Detta betyder att jag skapar intryck på mitt undermedvetna i större utsträckning.
Uteslutande hela tiden faktiskt.

Detta betyder att en utvärdering, dömande och bedömande ger mig ett intryck av att jag är bra eller dålig som person eftersom jag inte kan skilja på just person och prestation.

Vem är jag?

Ett barn.

Vad spelar ni för musik hemma?

Det spelar ingen roll om det är religiös musik om tro, hopp och kärlek.

Om vad du känner dominant inom dig är rädsla så spelar volymen på stereon ingen roll.

= Ett barns absorberings förmåga

Pampers skyddar tyvärr inte här.

Fråga?

Om ett hus är påväg att falla sönder. Betonggrunden är sned och full med luftbubblor. Löser vi det med nya takpannor då? Eller ska vi skrapa och måla om?

Svar:

Utgå från en stabil grund. Lär alla om grunderna i att vara människa genom ett energi & astrologi perspektiv. Det enda som egentligen finns, som precis allt annat är byggt på.

Ledtråd och vägledning gällande autencitet:

Om jag skall beskriva något börjar jag utifrån och in då?
Är du din lilltå tex? Nä. Det stämmer ju inte.

Fortsätt så tills du inte kan rättfärdiga någonting utanför dig.

Tillslut kommer du till 'Oneness'.

Där finns vi alla.

Där finns allt.

Där finns jag

Nu

Fri

'Simrit - Guru Ram Das (Live)'

Där är där där man inte är. Här är där där man är.

Magnus, Brasse & Eva

ME ME ME! Song of the EGO!

Everything is about me. How I look? The way I am? How I am perceived. How I am evaluated. Am I ok? Like I am? Do I have to do anything more? Is there a limit to when I don't have to do anymore? When I retire? Am I ok then? Have I done right for myself then?

Can I relax and enjoy myself then?

After all the work I've done?

After all the work providing that I've done right for myself here on earth?

Am I approved then? Will you celebrate me? Is my contribution good enough then?

Have I contributed the humanity enough to be approved and OK as a human being?

I really don't think so?

Because the feeling is missing today, then it won't matter what I've achieved today?

To retire is to go to bed at night for the day.

Like a stone is a small mountain, so is your inner conflict an outside war.

Everything is about perspective.

I will never be good enough and approved as a human being in relation to my achievements.

Yet I'm evaluated and judged for my performances. Not for who I am?

By the world. By others. But does that really matter?

The most important relationship is the one I have to myself right?

I do extremely weird stuff sometimes. Sometimes I eat and drink refined sugar with colorings. I learnt that from when I was little that this is the best way to celebrate yourself. Not for achieving something but just for being me. So it perhaps has become natural for me to use this as I feel worthless. When I feel that my achievements and performances aren't good enough to make me feel worthy of my existence.

Everything is about me. I.

Beautiful me.

That cannot be left alone. In peace.

I am constantly evaluated and judged for what I do or have done.

Everything is about me, by me.

I won't let me, who I am, be alone. To be in peace.

I bully myself all the time. I let myself be bullied all the time.

What I allow inside of my is what I allow outside of me.

This has been going on my whole life.

I never feel satisfied. It doesn't matter what I get. What I do.

Because I'm never happy with myself. I am not worthy.

I wanna fell free! Like I know I am!

Then I have to die. There is no other way.

The judging on things I've done. And the evaluation of my achievements has to stop.

I am not a big strong man.

I am a scared little guy pretending to be strong to function in a society that doesn't have time for the most important thing there is. To feel good.

I have to go to school and I have to work. I have to contribute to society. To do a great job!

I agree.

But not if I lack a sense of value. Not if I'm not good enough as I am.

Not if I constantly feel like I'm not OK.

Not If I don't know who I am. Then everything becomes a must!

Because that makes everything upside down! Everything is a punishment. You become a slave to the system. From the inside out.

But you can also be a part of the system. But you have to feel good first. Then there is a will to be a part of it. Not something you have to do against your will.

I got the impression that I'm not worthy and not good enough early in my life.

-Boohoo! Grow up says society! Time to become an adult now!

What is an adult? Is it to constrict your emotions to the extent that you need to numb yourself with alcohol & consumption? Med achievements and status?

To not open up to emotions regarding something soulful risking everything to blow?

Is it to consume big on serious politics internationally where corruption creates everything?

Is it to enjoy abuse and devaluations between people in fictitious series with incredibly realistic presentations?

Is it to listen to melancholy music with lyrics about lack & misery?

If that's the case. I don't wanna grow up. I don't wanna be a part of a "grown up society" then.

I wanna be a part of a society the build from the ground and not on all the shit that has happened?

A relaxed society where we actually learn about our system. Vår body, our mind & our soul.

What is projection and how does that function?

How do we create our reality thru thoughts and emotions?

What is the collective in all of this? The conscious and the subconscious?

What is responsibility? That everything truly is from the inside out! Something kids know but get it destroyed from adult projections and controlling.

What is energy? It's the foundation of our whole universe!

How dos it express itself? Well in color, form, tones, smells, everything!

Everything is a specific frequency and oscillation. Totally unique for each expression.

Just like every human being.

LIFE IS:

FULL COLOR. NOT BLACK & WHITE. NOT ON OR OFF. NOT GOOD OR BAD.'

We are supporting and contributing to EGO society when we celebrate personal achievements and performances. We make people into temporary false Gods nurturing their Ego.

An individual that has the intent to make humanity realize that love is the most important knowledge from the inside out has nothing to do with Ego. There is no deal where the Ego will receive and award for it. What has happened here is a reversed effect. Please listen and reflect on this:

One has used the Ego, instead of the Ego using the one.

When you work for love and a greater understanding around the human experience one uses their intellect instead of the other way around.

That hard work!! As hell!!

Because you are going against the majority of people on the planet doing the job that everybody deep inside wish they did but do not dare. Because they do not want to be judged or evaluated other than being good and performing individuals.

That is exactly what an individual is. A fucking prop. A pond in the game. Tossed around by the system. Because their inner environment IS the system. I emotional absence. That which actually constitutes us by 95%.

So my lord God I heaven how self-absorbed you can be! It's actually a complete wrong way of being a human being.

What we are supposed to be (and this requires a greater understanding outside the conceptual framework of the Ego) is Self-Centered.

We are supposed to be in harmony with who we are spiritually. Our soul. What we are.

Empathic and intuitive.

Not hard, cold and calculating.

Does anybody hear and feel this?

Can we be OK then? Can we be good enough? Can we accept ourselves without a constant chasing of a prescribed model of who to be to be right?

There is no right! There is no wrong! With any human being!

There are right or wrong approaches to things but always in relation to a performance. Not in relation to a human being.

"Well that you understand when you are an adult!" Many will say. "You can separate between the two".

Really.

So. Why do you take offense if somebody describes your performance as a failure?

Why do you take that personally?

When repeated occasions you might start doubting your own ability?

EVEN IF YOU ARE GROWN UP!?

-YEAH! But I would by then classify that as bullying!

EXACTLY GOD DAMN IT!!! So why are we living in a society that has a foundation of judgement and evaluation then??? Regarding abso-fuckin-lutely everything!

We are creating that foundation together! From scratch! From the start!

Why???? Because we are emanating from a faulty system.

WE NEED TO UNDERSTAND ENERGY

And first and foremost understand that this is where everything emanates from.

All the time. Round the clock. Year round. In all times that has been and ever will be.

Why?

Because this is all there is. Everything is being manifested out of this.

Nothing comes from anything else.

This is our only source of/for anything.

Call it whatever the fuck you want.

MusicQuiz!

I am not logic. I am literal.

I am more emotional than robotlike.

I am more emotion than calculation.

I dream and fantasies more than I accept this material reality.

This means that I create impressions on my subconscious way more.

All the time actually.

This means that an evaluation or judging gives me the impression that I am good or bad as a human being. Because I cannot separate between person and performance.

Who am I?

A child.

What kind of music do you play at home?

It doesn't matter if its religious music about faith, hope & love.

If you you feel fear as the dominant emotion inside you it doesn't matter what volume the music it set to.

= A child ability to absorb

Pampering won't help.

Question?

If a house is falling apart. The concrete foundation is crooked and full of air bubbles. Can we solve that with new roof tiles? Or could we scrape the facade and repaint?

Answer:

We have to create a stable foundation. Learn the basic of being human thru knowledge about energy & astrology. The only things really existing the creates everything.

A clue regarding authenticity:

If I was to describe something to I start with the outside in?

Are you you pinky toe for instance? Nah.. That's not correct.

Continue like that until you no longer justify anything outside of yourself.

Eventually you'll arrive at "Oneness".

Where we all are.

Where everything is.

That's where I am

Now

Free

'Simrit - Guru Ram Das (Live)'

There is where you are not. Here is where you are.

Magnus, Brasse & Eva

